

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobce: JUDr. V. B., narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 2. 2017, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 11. 2016, č. j. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání starobního důchodu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že nesouhlasí se závěrem žalované, že v jeho případě nedošlo ke dni 4. 10. 2016 ke splnění podmínky potřebné doby pojištění.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná s poukazem na spisovou dokumentaci žalobce uvedla, že součástí prvoinstančního rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění, obsahující chronologický přehled o odpracované době pojištění žalobce. Jako poslední je tam uveden údaj ze dne 6. 2. 2004. Žádnou další dobu pojištění žalovaná u žalobce neevduje. K tvrzení žalobce uvedenému v rámci správního řízení, že byl v období od 26. 2. 1992 do 14. 4. 2011 nepřetržitě veden v seznamu advokátů České advokátní komory a zapsán v živnostenském rejstříku, žalovaná uvedla, že nebylo v rámci správního řízení prokázáno, že by byl po celou tuto dobu žalobce účasten na nemocenském a důchodovém pojištění.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že vyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Primárně soud poznamenává, že žalobce ve své žalobě uváděl, že ji doplní po 10. 5. 2017. K tomuto doplnění až do dne rozhodnutí soudu nedošlo. Soud sám pak shledal, že žaloba obsahuje žalobní bod, který byl sice formulován velice obecně, ale přesto byl projednatelný v rámci správního soudnictví a proto soud neshledal důvod k vyhotovení výzvy k odstranění vad žaloby ze své vlastní iniciativy. S ohledem na existenci projednatelného žalobního bodu v podané žalobě proto přistoupil soud k meritornímu projednání žaloby.
7. Dle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Dle § 29 odst. 1 písm. h) zákona o důchodovém pojištění je uvedeno, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 32 let a dosáhl důchodového věku v roce 2016.
9. Dle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně
- a) 15 let a dosáhl před rokem 2010 věku aspoň 65 let,
 - b) 16 let a dosáhl v roce 2010 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
 - c) 17 let a dosáhl v roce 2011 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
 - d) 18 let a dosáhl v roce 2012 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
 - e) 19 let a dosáhl v roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození,
 - f) 20 let a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.
10. Dle § 29 odst. 3 písm. a) má nárok na starobní důchod též pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odst. 1 písm. g) až k), jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal alespoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.
11. Dle § 28 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění má nárok na starobní důchod též pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavcích 1, 2 nebo 3, jestliže dosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a splnil podmínky nároku na invalidní důchod stanovené v § 38 písm. a) nebo b).
12. Dle § 28 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění se do doby pojištění potřebné pro vznik nároku na starobní důchod podle odstavce 1 písm. b) až k) a odstavce 2 písm. b) až f) se náhradní doby pojištění, s výjimkou náhradních dob pojištění uvedených v § 5 odst. 2 písm. c), d) a e) a obdobných dob podle předpisů platných před 1. lednem 1996, započítávají pouze v rozsahu 80 %; počet dnů náhradních dob pojištění stanovený podle části věty před středníkem se přitom zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru.
13. Dle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce. Dle uvedené přílohy důchodový věk u mužů narozených v roce 1953 činí 63 let.
14. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce se narodil v roce 1953 a jeho důchodový věk je 63 let. Ke dni 4. 10. 2016, od něhož žalobce žádal přiznání starobního důchodu, tedy podmínku dosažení důchodového věku splňoval. Spornou zůstávala pouze otázka, zda žalobce splnil i druhou kumulativní podmínku pro přiznání starobního důchodu dle § 28 zákona o důchodovém pojištění, a to podmínku získání potřebné doby pojištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Úvodem je nutno poznamenat, že pro aplikaci § 28 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění by musel žalobce k rozhodnému datu dosáhnout alespoň věku 68 let. Tohoto věku žalobce k rozhodnému datu nedosáhl, proto ustanovení § 28 odst. 2 není možné na žalobce aplikovat.
16. V souladu s § 29 odst. 1 písm. h) zákona o důchodovém pojištění činí potřebná doba pojištění u žalobce 32 let. K rozhodnému datu dle údajů žalované získal žalobce pouze 30 roků a 224 dnů pojištění. Žalobce tedy nedosáhl doby pojištění potřebné pro přiznání starobního důchodu dle tohoto ustanovení. Dle § 29 odst. 3 by žalobce potřeboval dosažení alespoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Žalobce však dosáhl pouze 28 roků a 307 dnů doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Uvedené doby pojištění mají oporu ve správním spisu a jsou uvedeny i v osobním důchodovém listu, který byl součástí prvoinstančního rozhodnutí. Z uvedených skutečností vyplývá, že žalobce nesplnil podmínku dosažení potřebné doby pojištění, a proto mu nemohl být přiznán starobní důchod.
17. V rámci správního řízení žalobce namítal, že v době od 1. 3. 1992 do 13. 2. 2007 a od 10. 1. 2009 dosud byl členem advokátní komory a vykonával samostatnou výdělečnou činnost. Z obsahu správního spisu vyplývá, že od 1. 1. 2013 vykonával žalobce samostatnou výdělečnou činnost jako vedlejší samostatnou výdělečnou činnost. Touto vedlejší samostatnou výdělečnou činností žalobce nedosahoval příjmů, které by v souladu s § 10 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění dosahovaly rozhodné částky pro založení účasti na důchodovém pojištění. Doby po 1. 1. 2013 tedy nelze považovat u žalobce za dobu účasti na důchodovém pojištění.
18. V období do 31. 12. 2012 vykonával žalobce samostatnou výdělečnou činnost. V souladu s § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je osoba samostatně výdělečně činná účastna pojištění po dobu, po kterou vykonávala hlavní samostatnou výdělečnou činnost. Ovšem za dobu pojištění u osob samostatně výdělečně činných se v souladu s § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění považuje doba účasti na pojištění, za kterou bylo v České republice zaplacen pojištění. Z uvedených ustanovení jednoznačně vyplývá, že pro vznik doby pojištění nepostačuje pouze účast na pojištění, ale je nutno splnit kumulativně ještě druhou podmínku, a to řádné uhrazení pojistného. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce neuhradil pojistné v plném rozsahu za rok 1999 a následně za roky 2000 až 2012 neuhradil pojistné vůbec. Žalobce tedy byl ve výše uvedeném období let 1999 až 2012 účasten pojištění, ovšem do doby pojištění nebylo možno započítat část roku 1999 a celé období let 2000 až 2012, neboť za toto období nebylo řádně uhrazeno pojistné. Žalobce v rámci správního řízení ani v rámci své správní žaloby nezpochybnil skutečnost, že pojistné ve výše uvedených obdobích nebylo řádně uhrazeno.
19. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalovaná při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházela z řádně zjištěného skutkového stavu, její rozhodnutí má oporu v obsahu správního spisu a bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce ke dni 4. 10. 2016 nesplňoval podmínky pro přiznání starobního důchodu, neboť nedosáhl potřebné doby pojištění.
20. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 17. července 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.